

Arrest

nr. 116 815 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 februari 2002 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 november 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 5 december 2013.

1.3. Op 12 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Cerilo Medalla Baroro bent een veertigjarige Filipijnse man. U bent geboren in de stad Katipunan gelegen in de provincie Zamboanga Del Norte dat op zijn beurt is gelegen op het eiland Mindanao. U heeft een ex-vrouw en een zestienjarige dochter in de Filipijnen. In België woonde u samen met een Filipijnse vrouw waarmee u een driejarige dochter heeft. U bent katholiek.

U verklaarde dat er in uw regio een gewapende strijd plaatsvond tussen de regering en twee moslimgroeperingen die de onafhankelijkheid van het eiland Mindanao eisten. In uw regio was het Moro Islamic Liberation Front (MILF) actief. Deze groepering rekruteerde katholieke mannen om deel te nemen aan de strijd. U verklaarde dat deze groepering eerst de kans biedt om vrijwillig bij hen te gaan waarna als men weigert men onder dwang wordt meegenomen. In 2001 werden twee van uw neven gerekruteerd door het MILF. U liep op dat moment school in de stad Cebu. U vond het te gevaarlijk om terug te keren naar uw eigen regio en trok naar de stad Manila.

Via uw schoonbroer, een Belgische man die getrouwd is met uw zus, kon u naar België komen. U kwam hier aan in het jaar 2002 met een geldig visum. In 2009 diende u een regularisatieaanvraag in. In het kader van uw regularisatieaanvraag legde u twee paspoorten voor waarvan één afgeleverd werd door de Filipijnse ambassade in België op 29 juli 2009. U had de regularisatie niet eerder aangevraagd omdat uw advocaat u had gezegd dat u hier langer dan vijf jaar moest verblijven om in aanmerking te komen voor een regularisatie. Uw advocaat had u niet op de hoogte gebracht van het feit dat u asiel kon aanvragen. Op 2 januari 2013 werd uw aanvraag tot vernieuwing van de toelating tot tijdelijk verblijf u geweigerd en werd u bevolen België te verlaten.

Op 1 oktober 2013 werd u op basis van illegaal verblijf in België gearresteerd door de politie. Op 09 oktober weigerde u uw medewerking te verlenen bij een repatriëring. De tweede poging u te repatriëren op 23 november 2013 werd geannuleerd omdat u asiel aanvraag op 19 november 2013.

Bij uw terugkeer naar de Filipijnen vreest u gerekruteerd te worden door het MILF. U geeft ook aan dat u niet terug kan naar de Filipijnen omwille van uw privé-situatie hier in België en de tyfoon Haiyan. Wat betreft uw privé-situatie verwijst u naar een incident in 2009 waarbij uw vriendin een mislukte zelfmoordpoging ondernam. Uw vriendin sneed in haar eigen keel en u vreest dat ze hetzelfde zou kunnen doen bij uw dochter. U kan tevens niet terug naar de Filipijnen omwille van de recente tyfoon omdat die uw kansen op een job danig zou gereduceerd hebben.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee Belgische processen-verbaal voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw bijzonder laattijdige asielaanvraag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de ernst van uw vrees en omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Filipijnen zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u een zeer laattijdige asielaanvraag indient. U verklaarde in 2002 aangekomen te zijn in België (CGVS p. 3) terwijl u uw asielaanvraag ingediend heeft op 19 november 2013 (zie administratief dossier). **Uw excuus dat uw advocaat u meedeelde dat u pas na vijf jaar verblijf een regularisatieaanvraag kon indienen, is niet afdoende.** U verklaarde dat u naar een advocaat was toegestapt om hem te vragen wat de regels zijn om hier een regularisatie aan te vragen (CGVS p. 3). Men kan dan ook verwachten dat uw advocaat u de optie om asiel aan te vragen ook heeft voorgelegd. **Wat er ook van zij, van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en dan ook zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.** Het is pas nadat u werd aangehouden op 1 oktober 2013 (zie administratief dossier: inventaris documenten) en u op 9 oktober 2013 een repatriëring had geweigerd dat u een asielaanvraag indient om een tweede repatriëring gepland op 23 november 2013 te vermijden. **Er kan dan ook niet anders dan worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend maar dat het uw eigen keuze betrof. Hierdoor wordt de ernst van uw ingeroepen vrees in perspectief geplaatst.**

Daarnaast is ook de reden die u opgeeft waarom u niet meer terug kan naar de Filipijnen tijdens het gehoor op het CGVS verschillend ten opzichte van de reden die u bij de

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opgeeft. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de katholieken en de moslims een strijd uitvochten en beide kampen jongeren rekruteerden om te vechten (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). U voegde eraan toe dat uw neven gerekruteerd werden door de katholieken en dat ze verdwenen toen ze gingen vechten tegen de moslims (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw neven gerekruteerd werden door de moslimgroepering het Moro Islamic Liberation Front (MILF) om te vechten tegen de katholieken (CGVS p. 5 en 6). Ook u vreesde door het MILF gerekruteerd te worden (CGVS p. 5). Bij de DVZ verklaarde u dus te vrezen gerekruteerd te worden door de katholieken terwijl u op het CGVS verklaarde dat de katholieken niet eens meestrijden (CGVS p. 7) en dat u vreest gerekruteerd te worden door de moslims (CGVS p. 5). Bovendien verklaarde u op het CGVS dat er een strijd aan de gang was tussen de regering en twee moslimgroeperingen waarbij de katholieken geen aparte entiteit vormden maar deel uitmaken van de regering (CGVS p. 6 en 7). **Deze tegenstrijdigheden ondermijnen dus niet enkel de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen, namelijk door wie vreest u gerekruteerd te worden (de moslims of de katholieken), maar ook van de door u geschetste veiligheidssituatie in uw geboorteregio.** Daar waar u eerst verklaart dat het om een conflict gaat tussen mensen van de verschillende religies die jongeren rekruteren om te vechten (administratief dossier DVZ, vragenlijst 3.5), verklaart u op het CGVS dat het gaat om een strijd van moslimrebellens die onder de katholieke jeugd rekruteren en vechten tegen de regering (CGVS p. 5 en 6).

Het feit dat u zich tegensprekt over wie uw neven hebben gerekruteerd en ook door wie u gerekruteerd zou worden, tonen aan dat uw problemen bij uw terugkeer naar de Filipijnen weinig aannemelijk zijn. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw vrees tevens ondermijnd door het feit dat u pas jaren na uw aankomst in België, en dan pas rond het tijdstip van een op til zijnde repatriëring, asiel vraagt. Indien u niet zou wensen terug te keren naar uw geboorteregio moet worden opgemerkt dat u zich kunt hervestigen naar de hoofdstad Manila waar u al eens door uw ouders naar toe werd gestuurd toen het te onveilig was (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5 en CGVS p. 7) en naar de stad Cebu waar u schoolliep (CGVS p. 6).

Tot slot moet nog even worden stilgestaan bij uw verzoek om in België te blijven omwille van de zelfmoordpoging van uw vriendin in 2009 en de toestand van de arbeidsmarkt in de Filipijnen na de tyfoon Haiyan (CGVS p. 9 en 10). Alhoewel beide gebeurtenissen op hun manier zeer ernstig zijn moet worden opgemerkt dat u uit beide incidenten geen nood aan internationale bescherming kunt putten. De feiten die u hier aanhaalt, zijn louter van familiale en economische aard.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten, de Belgische processen-verbaal, worden niet in overweging genomen aangezien deze uw vrees ten opzichte van actoren in de Filipijnen niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) evenals machtsoverschrijding, voert verzoeker aan dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht aangezien hij voor zijn veiligheid vreesde en men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat het verzamelen van documenten of getuigenissen noodzakelijk is. Verzoeker wijst op de speciale positie waarin de asielzoeker zich bevindt en herinnert eraan dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging omringen. Verzoeker vervolgt dat zijn verhaal wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Er worden geen bijkomende documenten ingediend.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn bijzonder laattijdige asielaanvraag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de ernst van zijn vrees, (ii) de reden die hij opgeeft waarom hij niet meer kan terugkeren naar de Filipijnen tijdens het gehoor op het CGVS verschillend is ten opzichte van de reden die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgeeft, (iii) hij zich kan hervestigen in de hoofdstad Manila en de stad Cebu, (iv) de andere feiten louter van familiale en economische aard zijn, en (v) de neergelegde documenten zijn vrees ten opzichte van actoren in de Filipijnen niet ondersteunen.

2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Zo verzoeker stelt dat de *“late invoering van een asielverzoek (...) zonder gevolg (is) voor de inhoud van het asielverzoek”* en dit het *“CGVS niet vrij(stelt) om in het onderhavige geval te onderzoeken als er geen risico van onmenselijke behandeling zou zijn en dat beschadigt”*, wijst de Raad erop dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag mee in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de ernst en de geloofwaardigheid van het asielrelaas. *In casu* is verzoeker in België

sinds 2002 en heeft hij gewacht om een asielaanvraag in te dienen tot na de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en een eerste poging tot repatriëring, een houding die haaks staat op een voorgehouden vrees voor vervolging. Daarenboven heeft het CGVS niet nagelaten verzoekers vrees voor vervolging of vrees op onmenselijke behandeling te onderzoeken, zoals blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift is er in de bestreden beslissing geen sprake van *“het adagium ‘fraus omnia corrumpit’”*.

2.7. In de mate verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing probeert te weerleggen door te stellen dat de hoorzitting van de asielaanvragers door de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurt zonder enige controle *“door een buitenkant persoon, zoals een advocaat”*, dat aan de verzoeker wordt gevraagd *“om zich kortom over zijn asielaanvraag nader te verklaren”*, een *“tijdsduur van ¼ uur (hem) wordt toegekend om naar voren te brengen de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag”*, en het *“me (bovendien) niet geloofwaardig (schijnt) dat de woorden trouw of vertaald worden gehandeld aangezien er geen enkele buitenkante persoon bij deze hoorzitting aan de Dienst Vreemdelingenzaken was”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet betwist dat hij een hervestigingsmogelijkheid heeft in Manila en Cebu en de andere door hem aangehaalde gebeurtenissen, met name de zelfmoordpoging van zijn vriendin en de toestand van de arbeidsmarkt in de Filipijnen na de tyfoon Haiyan, louter van familiale en economische aard zijn en hij uit *“beide incidenten geen nood aan internationale bescherming (kan) putten”*. Deze beide motieven schragen op zich afdoende de bestreden beslissing.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.9. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen heeft aangehaald en in het verzoekschrift niet betwist dat hij een hervestigingsmogelijkheid heeft in Manila en Cebu en de andere door hem aangehaalde gebeurtenissen, met name de zelfmoordpoging van zijn vriendin en de toestand van de arbeidsmarkt in de Filipijnen na de tyfoon Haiyan, louter van familiale en economische aard zijn en hij uit *“beide incidenten geen nood aan internationale bescherming (kan) putten”*, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS